

Sygn. akt II Ka 339/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

17 stycznia 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Sędziowie: Sędzia SO Robert Rafał Kwieciński

Sędzia SO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Joanny Ślesieńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2020r.

sprawy **K. S.**

oskarżonej z art.177§2k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej W. B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 1 października 2019r., sygn. akt II K 199/19

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie zawarte w punkcie III, a na podstawie art.63§4k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 11.02.19r.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zwalnia oskarżoną oraz oskarżycielkę posiłkową w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Karol Skocki Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 339/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 1 października 2019r., sygn. akt II K 199/19.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej orzeczeniu zarzucił naruszenie	# zasadny
2.	art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez:	# częściowo zasadny
	a) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary za przypisany oskarżonej czyn i wymiar kary bez należytej analizy dyrektyw sądowego wymiaru kary, a przy tym nieuwzględnienie w sposób wystarczający przy ocenie zachowania oskarżonej okoliczności faktycznych popełnionego czynu, dotyczących przekroczenia prędkości administracyjnie dopuszczalnej o ponad 80 km/h, jej postawy po popełnieniu przestępstwa, braku skruchy i nie wykazania realnego żalu w związku z popełnionym czynem, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że orzeczona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu;	# niezasadny
	b) dokonanie dowolnych i sprzecznych z materiałem dowodowym ustaleń skutkujących przyjęciem, iż orzeczone nawiązki w kwocie 10.000 zł na rzecz oskarżycielki posiłkowej jest wystarczające i rekompensujące	# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny

rozmiar szkód i krzywd doznanych przez W. B., podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego i okoliczności przedmiotowej sprawy wskazuje, że jest to kwota rażąca zaniżona, nie spełniająca swoich celów.

Obrońca oskarżonej orzeczeniu zarzuciła naruszenie:

a) art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych przez Sąd I instancji, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie, iż pokrzywdzeni, a zwłaszcza pokrzywdzony K. B. nie przyczynili się w żaden sposób do skutków i rozmiarów skutków wypadku komunikacyjnego, spowodowanego przez oskarżoną (co zdaniem Sądu I instancji miało przemawiać zarówno za orzeczonym wobec oskarżonej wymiarem kary, jak i za brakiem zawieszenia wykonania tejże kary), podczas gdy z zeznań świadka P. Ś. oraz z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych wynika, że pokrzywdzeni, a zwłaszcza pokrzywdzony B. nie mieli w chwili wypadku zapiętych pasów bezpieczeństwa, co wskazuje na to, że ustalając prawidłowy stan faktyczny sprawy Sąd winien ustalić, że pokrzywdzony B. swoim zachowaniem co najmniej mógł się przyczynić do tego, że wypadek spowodowany przez oskarżoną miał dla niego skutek śmiertelny, a nawet jeśli istnieją w tym zakresie wątpliwości to Sąd winien rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonej, a okoliczność przyczynienia się bądź nie przez pokrzywdzonych do co najmniej skutków wypadku miała wpływ na wymiar jak i odmowę zawieszenia kary wobec oskarżonej;

b) art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez:

- wymierzenie kary w wysokości roku pozbawienia wolności w sytuacji, gdy okoliczności takie jak dotychczasowy sposób życia oskarżonej – nie tylko jej niekaralność, ale także brak popełnienia nawet wykroczeń drogowych, stała praca oskarżonej, dobra opinia w środowisku, naruszenie przez nią zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym nawet jeśli umyślnie to jedynie w zamiarze ewentualnym, przyczynienie się pokrzywdzonych do rozmiarów skutków wypadku drogowego, przemawiają za tym, że podstawowy cel kary, a więc cel prewencji indywidualnej zostanie osiągnięty także przez karę łagodniejszą;

- brak warunkowego zawieszenia jej wykonania w sytuacji, gdy okoliczności istotne z punktu widzenia art. 69 k.k. takie jak dotychczasowy tryb życia oskarżonej – nie tylko jej niekaralność, ale także brak popełnienia nawet wykroczeń drogowych, stała praca oskarżonej, dobra opinia w środowisku wskazują na to, że zachowanie takie jak przy wypadku drogowym rozpatrywanym w sprawie stanowiło w jej życiu eksces, a nadto takie jak posiadanie przez nią pracy i pozytywna prognoza kryminologiczna wskazują, że cele resocjalizacji oraz prewencji indywidualnej (najistotniejsze wyznaczniki dla zawieszenia wykonania kary) zostaną osiągnięte wobec oskarżonej poprzez odbywanie kary w warunkach wolnościowych, a nadto okoliczności takie jak prewencja generalna, czy też stopień winy i szkodliwości społecznej czynu oskarżonej nie

	<p>mają znaczenia dla możliwości zawieszenia wykonania kary;</p> <ul style="list-style-type: none"> - orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na 5 lat, w sytuacji gdy zachowanie takie jak przy spowodowaniu wypadku drogowego, biorąc pod uwagę dotychczasowy tryb życia i nie tylko niekaralność za przestępstwa ale i za wykroczenia drogowe stanowiło eksces w życiu oskarżonej, a co za tym idzie ryzyko w zezwoleniu jej na dalsze prowadzenie pojazdów dla bezpieczeństwa w ruchu jest niewielkie, a nawet żadne, a nadto orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów stanowić będzie dla niej nadmierną dolegliwość, związaną z możliwą utratą dotychczasowej pracy w wyniku braku możliwości dojazdu do niej; - błąd w ustaleniach faktycznych, prowadzący do niezastosowania przepisu z art. 624 § 1 k.p.k. i niezwolnienia oskarżonej od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, polegający na niezasadnym uznaniu, że oskarżona posiada źródła dochodu, z których będzie mogła uiścić nawiązkę, koszty sądowe i opłatę. 	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Niezasadny okazał się wspólny zarzut skarżących, dotyczący niewspółmierności orzeczonej kary. Niewspółmierność kary jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia</p>		

przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest kara niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85). Trzeba również pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, II KRN 198/94). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.03.2018r. sygn. II AKa 460/17, zgodnie z którym „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad

ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że orzeczona kara 1 roku pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą, ani zbyt łagodną, ani zbyt surową. Orzeczona kara uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Za takie należy również ocenić rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, jak również nawiązki orzeczonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej w kwocie 10.000,00 złotych. Sąd I instancji przy wymiarze kary wziął pod rozwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, w tym wskazywane przez obrońcę jak i przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w apelacjach, nadając im odpowiednie znaczenie. W ocenie Sądu odwoławczego, obrońca oskarżonej zbyt duże znaczenie nadaje okolicznościom łagodzącym, pomijając znaczenie licznych okoliczności obciążających, a z kolei pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zbyt duże znaczenie nadał okolicznościom obciążającym, deprecjonując występujące w sprawie okoliczności łagodzące. Wobec powyższego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia w zakresie orzeczonej kary.

Za niezasadne należy ocenić twierdzenie obrońcy, iż w sprawie zachodzą przesłanki zastosowania w stosunku do oskarżonej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu odwoławczego, odbywanie kary

w warunkach wolnościowych, korzystając z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów orzeczonej kary. W przypadku oskarżonej, mając na uwadze świadome i rażące naruszenie obowiązujących przepisów ruchu drogowego, nie można w sposób pozytywny ocenić indywidualno-prewencyjnej podstawy dopuszczalności stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zachowanie i postawa oskarżonej nie dają podstaw do uznania, że zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary zapobiegnie jej powrotowi do przestępstwa.

W świetle okoliczności sprawy, nie można również podzielić zdania obrońcy przez uznanie za nadmiernie surowy orzeczonej wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres 5 lat. Okres ten jest adekwatny do stopnia zagrożenia jaki może stwarzać oskarżona w ruchu drogowym i stanowi odpowiedni czas na jaki oskarżona zostanie wyeliminowana z aktywnego uczestniczenia w ruchu drogowym jako kierująca pojazdami mechanicznymi. Należy mieć ponadto na uwadze, że orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych każdorazowo wiąże się z dolegliwościami logistycznymi, co jednak stanowi naturalną konsekwencję jego orzeczenia.

W odniesieniu do zarzutu pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie zbyt niskiej kwoty orzeczonej nawiązki, wskazać należy iż Sąd odwoławczy

ma świadomość, że w świetle okoliczności sprawy żadna kwota nie będzie adekwatna do rozmiaru szkód i krzywd doznanych przez W. B.. Orzekając nawiązkę, Sąd I instancji oprócz celów jej orzeczenia miał jednak również na uwadze faktyczne możliwości majątkowe oskarżonej, słusznie uznając że kwota 10.000,00 złotych jest realną kwotą jaką będzie w stanie uiścić oskarżona. Jednocześnie słusznie wskazał Sąd orzekający, iż oskarżycielka posiłkowa ma możliwość dochodzenia od oskarżonej dodatkowych roszczeń finansowych, związanych z doznaną przez nią krzywdą na drodze postępowania cywilnego.

Sąd odwoławczy nie podziela argumentacji obrońcy w zakresie przyczynienia się pokrzywdzonych do rozmiarów skutków wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniósł K. B., bowiem dokonana analiza materiału dowodowego wykazała, że to wyłącznie zachowanie oskarżonej doprowadziło do zaistniałego zdarzenia. Oskarżona jako kierująca pojazdem, swoim zachowaniem w sposób umyślny naruszyła wiele zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym przekraczając dopuszczalną prędkość aż o 83 km/h, doprowadzając do wypadku drogowego, w wyniku którego nastąpiła śmierć jednego z pasażerów pojazdu. Okoliczność, iż pokrzywdzony K. B. mógł w chwili zdarzenia nie mieć zapiętych pasów nie może zostać uznana za przyczynienie się do skutku w postaci jego śmierci. W sprawie znaczenie ma fakt, iż to oskarżona jako kierująca swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu. Oskarżona wiedziała również, jako kierująca pojazdem,

że pasażerowie nie mają zapiętych pasów i nie zareagowała na tą sytuację odpowiednio. W sytuacji, gdyby oskarżona nie przekroczyła w tak drastyczny sposób dozwolonej prędkości, nie doszłoby do wypadku, bowiem byłaby w stanie w sposób bezkolizyjny pokonać łuk drogi, na którym doszło do zdarzenia.

Niezasadny okazał się także zarzut obrońcy w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, skutkujący niezastosowaniem wobec oskarżonej instytucji określonej w art. 624 § 1 k.p.k. i niezwolnieniem oskarżonej od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, nawiązki i opłaty. Sąd I instancji słusznie wskazał, iż oskarżona osiąga ze stosunku pracy miesięczny dochód w wysokości 2.300,00 złotych netto, a ponadto nie posiada nikogo na utrzymaniu. Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych winna być stosowana wyjątkowo, jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach, gdy w realiach sprawy ponoszenie kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe. W przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające zwolnienie oskarżonej od obowiązku pokrycia kosztów sądowych.

Wniosek

1. Wnioski pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:
- zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary poprzez wymierzenie oskarżonej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- podwyższenie nawiązki do kwoty 50.000 złotych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>2. Wnioski obrońcy oskarżonej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - orzeczenie wobec oskarżonej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania; - orzeczenie kary wolności w łagodniejszym wymiarze; - nie orzekanie wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów; - ewentualnie orzeczenie zakazu w łagodniejszym wymiarze (na okres krótszy); - zwolnienie oskarżonej od kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa. 		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacjach skarżących, wobec czego wnioski skarżących nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Zatrzymanie dokumentu prawa jazdy oskarżonej, uchylenie orzeczenia zawartego w punkcie III wyroku Sądu I instancji i zaliczenie na poczet orzeczonego wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okresu od dnia 11 lutego 2019r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Z protokołu zatrzymania rzeczy z dnia 11 lutego 2019r. (k. 238) wynika, iż w tym dniu zatrzymano dokument prawa jazdy należący do oskarżonej, z uwagi na co Sąd odwoławczy uchylił orzeczenie zawarte w punkcie III wyroku Sądu I instancji i zaliczył na poczet orzeczonego wobec oskarżonej zakazu prowadzenia</p>		

pojazdów mechanicznych okres jego zatrzymania od dnia 11 lutego 2019r.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
	Przedmiot utrzymania w mocy
o.1 Wina oskarżonej, wymierzona kara, orzeczony środek karny, orzeczona nawiązka o.2 oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonej i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżona swoim zachowaniem wypełniła wszystkie znamiona przypisanego jej czynu. Wymierzona przez Sąd I instancji kara jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonej, a ponadto spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się uchybień w zakresie orzeczenia o środku karnym, nawiązce oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.	
<i>o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
	Przedmiot i zakres zmiany
o.o.1 Zmiana poprzez uchylenie orzeczenia zawartego w punkcie III wyroku Sądu I instancji oraz zaliczenie na podstawie art. 63 §4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okresu jego zatrzymania od dnia 11 lutego 2019r.	
Zwięźle o powodach zmiany	

<p>Z protokołu zatrzymania rzeczy z dnia 11 lutego 2019r. (k. 238) wynika, iż w tym dniu zatrzymano dokument prawa jazdy należący do oskarżonej, z uwagi na co Sąd odwoławczy uchylił orzeczenie zawarte w punkcie III wyroku Sądu I instancji i zaliczył na poczet orzeczonego wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres jego zatrzymania od dnia 11 lutego 2019r.</p>	
--	--

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		
<p>4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Sąd odwoławczy na podstawie art. 624 §1 k.p.k., mając na uwadze względy słuszności, zwolnił oskarżoną oraz oskarżycielkę posiłkową w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze

7. PODPIS
Karol Skocki Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej K. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczona kara, środek karny i wysokość orzeczonej nawiązki	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej W. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczona kara, środek karny i wysokość orzeczonej nawiązki	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana